

Arrest

nr. 280 169 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 juli 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 15 mei 2019 werd de afstand van het verzoek vastgesteld.

1.2. Op 15 september 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 7 november 2013 in Italië, op 13 oktober 2014 in Duitsland en op 16 maart en 12 april 2021 in Frankrijk (Eurodac).

1.3. Op 28 oktober 2021 besliste de adjunct-commissaris om het volgend verzoek ontvankelijk te verklaren.

1.4. Op 9 mei 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 9 mei 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/09/2021

Overdracht CGVS: 26/10/2021

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 7 december 2021 van 13u47 tot 17u27, bijgestaan door een tolk die het Oromo machtig is. Uw advocaat, Meester Mbarushimana, loco Meester Massin, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde te zijn geboren op 1 augustus 1994, in de stad Robe, in de zone Bale, in de Oromia-regio van Ethiopië. U bent etnisch Oromo. U woonde uw hele leven in Robe, tot uw vertrek uit Ethiopië, op 28 augustus 2011. U bent in Ethiopië nooit naar school geweest en u heeft geen job uitgeoefend.

Uw vader was lid van het Oromo Liberation Front (OLF) en leidde ook qeerro's [National Youth Movement for Freedom and Democracy] in de stad en de omgeving. U hielp uw vader met het leiden van deze qeerro's. In het jaar 2007 werd u een eerste keer opgesloten omwille van het werk van uw vader, en dit twee tot drie maanden. In het jaar 2008 of 2009 werd u nogmaals drie à vier maanden opgesloten. In het jaar 2011, ten slotte, werd u gearresteerd te midden van een demonstratie van Oromo in Robe. U werd één maand opgesloten in de gevangenis. Uw vader werd in deze periode publiekelijk geëxecuteerd. Nadien, werd u gedwongen om in de rechtbank te getuigen dat uw vader ten gevolge van ziekte is overleden. U weigerde dit. Ten slotte, kreeg uw moeder u vrij door omkoping. In totaal werd u ongeveer zes keer gearresteerd, alvorens uw vertrek uit Ethiopië. Op 28 augustus 2011 besloot u Ethiopië te verlaten uit angst om opnieuw te worden gearresteerd en opgesloten. Na uw vertrek werd het huis en de eigendommen van uw familie in beslag genomen.

U reisde via Soedan en Libië, naar Italië. U heeft er een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 7 november 2013. U heeft de uitnodiging voor uw interview niet afgewacht, maar u reisde verder naar Duitsland. U diende er een verzoek tot internationale bescherming in op 13 oktober 2014. Uw verzoek werd er afgewezen, en u reisde verder naar België. In België, heeft u een verzoek ingediend op 4 juli 2018. U kwam echter niet opdagen voor uw interview bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en om die reden werd uw verzoek afgesloten. U reisde opnieuw naar Duitsland en ging er drankjes verkopen op straat. Daarna, reisde u naar Frankrijk en in de maanden maart en april diende u ook in Frankrijk een verzoek in. U wachtte opnieuw uw interview niet af en reisde terug naar België om er een eerste volgende verzoek in te dienen op 15 september 2021. Gezien uw vorige verzoek werd afgesloten en uw vluchtmotieven nog niet ten gronde werden beoordeeld, werd besloten uw eerste volgende verzoek ontvankelijk te verklaren, en dit gebeurde op 28 oktober 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Ethiopië, omdat u zou worden gevisieerd door de Ethiopische autoriteiten vanwege uw activisme voor de qeerro's (zie notities CGVS, p.19), en omdat u weigerde de doodsoorzaak van uw vader te verdoezelen door valse getuigenissen af te leggen in de rechtbank (zie notities CGVS, p.19). U denkt dat u om die redenen zou kunnen worden gearresteerd en vermoord (zie notities CGVS, p.29). U kan de problemen die u met de Ethiopische autoriteiten heeft gehad, en zou hebben bij terugkeer naar Ethiopië, echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zeer ernstige wijze worden ondergraven vanwege de tegenstrijdigheden die zij bevatten met informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk uw asioldossier uit Duitsland. Deze tegenstrijdigheden raken de kern van uw asielaanvraag, waardoor zij de geloofwaardigheid ervan helemaal onderuit halen. Immers, voor de Duitse asielinstansies heeft u verklaard dat uw vader reeds als student problemen had met de regering omwille van zijn activisme voor de rechten van de Oromo (zie Duits asioldossier, Bescheid, seite 2, in administratief dossier). Op een bepaald moment werden de gronden van uw familie onteigend. Het kwam tot een schermutseling tussen uw vader en een politieagent en uw vader doodde de agent. Hij vluchtte daarna het bos in en bleef ondergedoken. Niet veel later hebben de Ethiopische autoriteiten uw huis platgebrand. Uw moeder en zus kwamen daarbij om. Wanneer u naar de politie ging om de autoriteiten te confronteren met hun daden, werd u gearresteerd omwille van de moord die uw vader pleegde en u werd negen maanden opgesloten. Na negen maanden diende u naar het ziekenhuis te worden gebracht en van daaruit kon u ontsnappen. U verklaarde voor de Duitse asielinstansies aan het begin van het jaar 2014 te zijn vertrokken uit Ethiopië (zie Duits asioldossier, Abschrift, p.7). Er kan enkel worden geconcludeerd dat het relaas dat u uiteenzette in België ten stelligste afwijkt van hetgeen u in Duitsland heeft verklaard. U blijkt voor de Belgische autoriteiten dan ook een heel ander verhaal te hebben opgedist, alsook andere problemen en een andere vertrekdatum. Het is immers danig verbazend dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niets vertelde over de moord op de politieagent [door uw vader] of het afbranden van uw huis. Meer nog, u verklaarde in België dat uw moeder nog leefde – zij verblijft volgens uw verklaringen nog steeds in Robe – (zie notities CGVS, p.12), en u vertelde niets over een zus die zou zijn overleden (zie notities CGVS, p.13). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u wél verklaard dat uw broer A. zou zijn overleden (zie Verklaring DVZ, p.9, in administratieve dossier), maar dit bleek alweer anders in uw verklaringen voor het CGVS (zie notities CGVS, p.13). Voor de Belgische asielinstansies stelde u – volledig afwijkend van uw relaas in Duitsland – dat uw vader de leiding had over 10 000 qeerro's (zie notities CGVS, p.24) en dat u hem steeds hielp bij de leiding hierover. Voor het CGVS voegde u er plotsklaps aan toe dat uw vader ook spioneerde voor het OLF (zie notities CGVS, p.25). Uiteindelijk stelde u samen met uw vader te zijn gearresteerd en dat uw vader publiekelijk werd vermoord door de Ethiopische autoriteiten (zie notities CGVS, p.19). U moest daarna in de rechtbank getuigen dat hij stierf door ziekte, maar u weigerde dit te doen. Het is absoluut onmiskenbaar dat de motieven die u heeft opgeworpen voor de Belgische autoriteiten flagrant afwijken van hetgeen u voor de Duitse instanties heeft verklaard. Nochtans, wanneer u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u in België dezelfde motieven aanhaalt als voor de Duitse asielinstansies, antwoordde u overduidelijk bevestigend (zie notities CGVS, p.9). Vreemder nog, u stelde dat u in Duitsland enkel een klein interview had gehad (zie notities CGVS, p.8), zoals u hier voor de DVZ heeft gehad (zie notities CGVS, p.9). U stelde dat u geen resultaat heeft ontvangen in Duitsland. Gevraagd om welke reden u geen beslissing ontving in Duitsland, antwoordde u – danig verbazend - dat Ethiopische aanvragen niet werden geaccepteerd toen u in Duitsland internationale bescherming vroeg. U voegde eraan toe dat u drie jaar op het interview heeft gewacht – dit terwijl u eerder zei geen groot interview te hebben gedaan. Gevraagd om welke redenen u niet op de beslissing heeft gewacht, antwoordde u – weinig geloofwaardig – dat u heel veel stress had na het interview in Duitsland, dat het zeer moeilijk was om daar te leven en dat uw leven op een leven in de gevangenis leek. Bijgevolg, kon u niet op de beslissing van de Duitse autoriteiten wachten. U kwam daarop naar België, in het jaar 2018. Geconfronteerd met het feit dat u reeds zeer lang wachtte in Duitsland en gevraagd of u het resultaat [van uw aanvraag] dan niet wilde weten, antwoordde u – weinig begrijpelijk – dat u er zeer lang gebleven bent, maar dat uw zaak niet werd geaccepteerd. Gevraagd of u bedoelt dat u een negatieve beslissing kreeg, antwoordde u – duidelijk niet overeenstemmend met de waarheid - dat u niets heeft gezien en niet weet of ze u een beslissing gaven. Uw antwoorden zijn echter duidelijk misleidend. Immers, volgens de Duitse asielinstansies werd de beslissing in uw zaak reeds genomen op 24 mei 2017, en dus meer dan een jaar voor u in België een eerste maal internationale bescherming vroeg, namelijk op 4 juli 2018 (zie Duits asioldossier, p.2, in administratieve dossier). Aldus, dat u niet zou hebben geweten wat het resultaat was van uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland, is danig weinig aannemelijk en uw verklaringen wijzen enkel op een moedwillige poging om de Belgische asielinstansies te misleiden. Zeker, gezien u niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat u na uw aanvraag in België (dd.4/7/2018) naar Duitsland was teruggekeerd (zie notities CGVS, p.10). U kwam immers niet opdagen voor het interview voor de DVZ in het jaar 2018 en uw dossier werd toen afgesloten (zie dossier (...), in administratieve dossier). U zou in Duitsland verbleven hebben van het jaar 2018 tot het jaar 2021 en er blijkjes hebben verkocht op straat, samen met een vriend, genaamd Ab. Gezien u stelde te zijn teruggekeerd naar Duitsland, werd u gevraagd of u er heeft nagegaan wat het resultaat was van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland, maar u antwoordde – danig verwonderlijk – ontkennend (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd om welke redenen u dit niet heeft gedaan, antwoordde u dat u weet dat de Duitse autoriteiten de immigranten niet eerlijk willen erkennen en dat het toch dezelfde beslissing zou zijn als die van andere migranten.

Gegeven de bovenstaande verklaringen uwentwege, dient opgemerkt, dat zij de algehele geloofwaardigheid van uw relaas en uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties ten stelligste ondergraven. Het is uiterst weinig geloofwaardig dat u het Duitse resultaat van uw verzoek niet zou hebben gekend. Sterker nog, gegeven de informatie van de Duitse autoriteiten (toegevoegd aan het administratieve dossier), lijkt het er sterk op dat u uit Duitsland bent vertrokken nadat u een negatieve beslissing heeft ontvangen. Dat u stelde geen groot interview te hebben gehad in Duitsland, en het resultaat van dit interview niet te kennen, snijdt dan ook absoluut geen hout en wijst enkel op een poging tot misleiding van de Belgische asielinstanties. Dit wordt voorts enkel nog bevestigd, gegeven de vaststelling dat u in beroep gegaan bent tegen de negatieve beslissing in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland. De rechtbank bevestigde echter de beoordeling van de Duitse asielinstanties, dit op 01/08/2019. De vaststelling dat u halsstarrig blijft beweren geenszins op de hoogte te zijn van het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming te Duitsland, schaadt enkel verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te België, en bevestigt enkel de vaststelling dat u er geenszins voor terugdeinst om moedwillig de Belgische asielinstanties voor te liegen.

Aan het einde van het persoonlijk onderhoud, werd u dan ook geconfronteerd met uw misleidende verklaringen en werd gesteld dat u wel degelijk een groot interview heeft gehad in Duitsland [namelijk op 02/11/2016, te Zirndorf], maar dat u er iets helemaal anders heeft verteld – dit allemaal in tegenstelling tot wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde (zie notities CGVS, p.30). U antwoordde echter, naast de kwestie, dat u in Duitsland geen oplossing zal krijgen als u uw echt verhaal zou vertellen. U stelde dat u er gewoon een verhaal had uitgevonden om een oplossing te vinden, omdat ze meestal geen oplossing geven [in Duitsland] als u er uw echte verhaal zou vertellen. Gezien uw antwoord verbijsterend was, werd u opnieuw gevraagd of u werkelijk een verhaal heeft uitgevonden wanneer u uw asielmotieven diende uiteen te zetten in Duitsland. U antwoordde dat u toen uw echte verhaal niet wilde vertellen omdat er in het jaar 2014 veel leden van queerro's werden vervolgd, en dat deze personen geen internationale bescherming kregen in Duitsland wanneer ze een verzoek indienden. U besloot daarop naar een ander land te gaan en uw echte verhaal te vertellen. Gevraagd om welke redenen u zou denken dat u met uw echte verhaal geen bescherming zou krijgen in Duitsland, herhaalde u dat u uw echte verhaal niet wilde vertellen omdat er tussen de jaren 2014 en 2017 veel queerro-leden werden vervolgd en naar Duitsland vluchtten, maar dat de Duitse regering geen migranten wilde en zelfs niet ging luisteren naar uw problemen, maar gewoon een negatieve beslissing ging geven. Uw vrienden die lid waren van queerro's kregen allemaal negatief, en reisden verder naar Engeland, Frankrijk of België, alwaar ze wél bescherming kregen. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen absoluut geen hout snijden. Aanvankelijk, stelde u dezelfde motieven te hebben aangehaald in Duitsland en de beslissing niet te hebben gekregen, om daarna – wanneer u werd geconfronteerd met uw misleidende verklaringen – te stellen dat u alles verzonnen heeft in Duitsland omdat u ervan uitging dat u toch geen bescherming zou krijgen voor uw echte verhaal. Het dient dan ook opgemerkt dat u uw verklaringen wijzigt naarmate u geconfronteerd wordt met de informatie uit Duitsland die het CGVS voorhanden heeft en uit het geheel van uw verklaringen en deze informatie, kan enkel kan worden geconcludeerd dat u niet de waarheid spreekt omtrent uw asielmotieven, uw procedure in Duitsland en het resultaat van uw procedure aldaar. Sterker nog, uw verklaringen bleken ook op andere cruciale punten niet overeen te stemmen met de gegevens die werden verkregen van de Duitse autoriteiten. In Duitsland zou u immers gezegd hebben dat u geboren bent in het jaar 1991 (zie Duits asieldossier, in administratief dossier) en niet in het jaar 1994, zoals u beweerde voor de Belgische autoriteiten. Eveneens, stelde u in Duitsland dat u geboren bent in de stad Ali, gelegen in de zone Bale, en geenszins in de stad Robe, die in dezelfde zone is gelegen. Uw geboortedatum en -plaats zijn echter essentiële identiteitsgegevens en maken de kern uit van uw verzoek tot internationale bescherming. Er kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u op dit punt in verschillende Europese landen tegenstrijdig bent, waardoor de algehele geloofwaardigheid van uw motieven opnieuw sterk ondergraven wordt en daarenboven absoluut geen zekerheid bestaat over uw werkelijke identiteitsgegevens. U gaf immers ook drie verschillende voornamen op. In Duitsland had u gezegd dat uw voornaam "I." betrof (zie Duits asieldossier, in administratief dossier) en in België gaf u eerst de naam S. op als uw werkelijke naam, om tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat uw officiële naam "A." luidt (zie notities CGVS, p.5). Daarenboven verklaarde u ook "I." te worden genoemd. Er dient opgemerkt dat, wat betreft uw identiteitsgegevens, onduidelijkheid troef is.

Uw duidelijk contrasterende verklaringen in België en Duitsland, betreffende zowel uw relaas als uw identiteitsgegevens, komen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische en Duitse asielinstanties absoluut niet ten goede, en meer nog, zij wijzen op manifeste pogingen tot het moedwillig misleiden van hetzij de Belgische autoriteiten, hetzij de Duitse autoriteiten, of allebei.

Er kan dan ook absoluut geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd omwille van uw activisme voor de qeerro's, en dat u bij terugkeer naar Ethiopië enig gevaar zou lopen.

Bovendien, naast de hierboven gedane vaststellingen, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. De reeds uiterst wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt immers verder onderuit gehaald door, enerzijds, bijkomende tegenstrijdigheden met het Duitse asioldossier waarover het CGVS beschikt, en anderzijds, het feit dat u absoluut niet in staat bent om op een duidelijke, ernstige of overtuigende wijze uw relaas uiteen te zetten. Ten eerste, vanwege uw tegenstrijdige verklaringen in België en Duitsland over uw leeftijd (zie hierboven), kan niet met zekerheid worden vastgesteld hoe oud u werkelijk was wanneer u Ethiopië verliet en of u nog minderjarig was wanneer u in Ethiopië werd gearresteerd – zoals u beweerde (zie notities CGVS, p.20). Ten tweede, heeft u in Duitsland een heel andere vertrekdatum opgegeven (zie Duits asioldossier, Abschrift, p.7-8). U stelde er immers dat u aan het begin van het jaar 2014 uit Ethiopië vertrok, en niet in het jaar 2011, zoals u in België verklaarde (zie notities CGVS, p.6). Sterker nog, uit het Duitse dossier kan enkel worden afgeleid dat u ook aan de Duitse asielinstanties geen helder zicht gaf op uw werkelijke vertrekdatum (zie Duits asioldossier, Abschrift, p.7-8). Deze vaststellingen indachtig, verkeert het CGVS in het ongewisse over de werkelijke vertrekdatum uit uw land van herkomst, namelijk Ethiopië; de tijdspanne waarin de door u beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan, de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd en de leeftijd die u toen had. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u opgeworpen relaas. Bovendien, en ten derde, zijn ook uw verklaringen over uw profiel anders in België dan in Duitsland. U stelde in België immers nooit enige opleiding te hebben gehad, en u stelde dat de Ethiopische autoriteiten het niet toelieten dat u school liep omdat u tot de Oromo-etnie behoort (zie notities CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn andermaal in scherp contrast met uw verklaringen in Duitsland, namelijk dat u in Ethiopië tien jaar school heeft gelopen (zie Duits asioldossier, Bescheid, zeite 10). Het spreekt voor zich dat deze tegenstrijdige verklaringen betreffende uw profiel de geloofwaardigheid van uw relaas verder en sterker onderuit halen.

Ten slotte, wat betreft deze verklaringen over uw vermeende problemen in Ethiopië, dient het volgende opgemerkt. U bent danig vaag – en bovendien tegenstrijdig - over hetgeen u en uw vader zouden zijn overkomen in Ethiopië, en de aanleiding daartoe; en uw verhaal mist op bepaalde punten ook maar enige logica. Zo heeft u tijdens uw eerste interview voor de DVZ gesteld dat u drie keer werd gearresteerd in Ethiopië, omdat u samenwerkte met uw vader. U stelde bij twee arrestaties nog minderjarig te zijn (zie Vragenlijst DVZ, Punt 3, punt 1). Uw vermeende minderjarigheid kan in deze al in vraag worden gesteld, gezien u absoluut geen duidelijk zicht geeft op hoe oud u werkelijk bent (zie hierboven). Daarenboven, tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u – opeens – zeker zes keer te zijn gearresteerd, en u stelde – tergend vaag – dat het vele keren was in het jaar 2011 (zie notities CGVS, p.20). Buiten het feit dat deze verklaringen reeds tegenstrijdig zijn met uw verklaringen tijdens het interview voor de DVZ, dient eveneens opgemerkt dat u buitengewoon ambigu bent over de redenen voor deze arrestaties. Gevraagd wat de reden is voor deze verschillende arrestaties in het jaar 2011, antwoordde u dat de reden een demonstratie was, maar ook omdat u streed tegen de regering en voor de democratie in Oromia (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd hoe u dan streed voor de democratie, antwoordde u – simpelweg – dat u deelnam aan demonstraties. U stelde vele keren te hebben meegedaan en niet meer te weten hoeveel keer precies. Gevraagd of u zes keer werd gearresteerd omwille van uw deelname aan een demonstratie, antwoordde u – opnieuw absoluut vaag – dat het niet enkel omwille van deelname aan demonstraties was, maar dat ze u ook arresteren omwille van de strijd. U stelde dat het door uw vader was, en dat jullie werden gearresteerd voor het mobiliseren en organiseren van qeerro's en het steun geven aan het OLF. Echter, dient opgemerkt dat u absoluut niet duidelijk bent over wat u en uw vader deden voor deze qeerro's. Nochtans, stelde u dat u en uw vader de leiding hadden over wel 10 000 qeerro's in en rond de stad Robe (zie notities CGVS, p.24-25), en dat u hem hielp, waardoor verwacht kan worden dat u wel degelijk meer informatie over uw eigen taken en de taken van uw vader zou kunnen geven. Echter, wat betreft uw eigen taken, stelde u enkel dat u naar de verschillende gemeenten [kebele] ging om brieven tot mobilisatie [voor demonstraties] af te geven die uw vader had geschreven (zie notities CGVS, p.22 en p.25). Gevraagd naar andere taken, had u het opnieuw over het bijwonen van demonstraties (zie notities CGVS, p.23). Gevraagd of u hielp in het organiseren van deze demonstraties, antwoordde u opeens bevestigend, en herhaalde u dat u brieven naar de qeerro's bracht en ook participeerde. U voegde er nog aan toe dat u hielp om de wegen te blokkeren met grote stenen (zie notities CGVS, p.23 en p.25). Het dient op zich reeds opgemerkt dat u absoluut niet in staat bent om uw taken duidelijk te omschrijven. U beperkt zich enkel tot zeer beknopte antwoorden. Van iemand die – zoals u beweerde – samen met zijn vader de leiding opnam over 10 000 qeerro's, kan echter worden verwacht dat hij in staat zou zijn op een duidelijke, gestructureerde wijze uiteen te zetten wat zijn taken zijn als rechterhand van een leidinggevende.

U was hier echter allerm minst toe in staat. Wat betreft de taken van uw vader, dient opgemerkt, dat uw verklaringen hierover gewoonweg bij de haren getrokken zijn. U had immers eerder gesteld dat uw vader ook landbouwer was (zie notities CGVS, p.12). Er kan worden verwacht dat uw vader heel veel taken diende op te nemen, gezien hij naast landbouwer ook de leiding had over 10 000 qeerro's. Daarenboven was zijn rechterhand – u – niet eens opgeleid (zie notities CGVS, p.25). Geconfronteerd met deze vaststellingen en gevraagd welke taken uw vader allemaal uitvoerde, antwoordde u dat hij de leider was, zoals u eerder zei, en dat hij dus alles organiseerde, de Oromo mobiliseerde en de mensen de geschiedenis van de Oromo bijbracht (zie notities CGVS, p.25). U voegde er aan toe dat hij ook nog een spion was voor het OLF. Gevraagd wat u daarmee bedoelde, kon u opnieuw tergend weinig informatie geven. U zei enkel dat hij hen [het OLF] informatie doorgaf door te spioneren. Aangespoord om te vertellen welke informatie hij dan doorgaf en over wie, antwoordde u – opnieuw zodanig vaag – dat hij spioneerde voor het OLF, informatie verzamelde van de regering en wat de regering aan het doen was tegen Oromo (zie notities CGVS, p.26). Als er een oorlog is, geeft hij door waar de soldaten naartoe gaan en ondertussen was hij ook de [10 000] qeerro's aan het onderrichten zodat ze kennis hebben over het OLF en er goede informatie over hebben. Gevraagd hoe uw vader op de hoogte zou zijn van de troepenbewegingen van de Ethiopische autoriteiten, antwoordde u – eenvoudigweg – dat hij verzamelde wat hij hoorde en zag en die informatie deelde. Gesteld dat uw vader in Oromia was en qeerro's leidde en gevraagd hoe hij informatie had over de Ethiopische autoriteiten, antwoordde u dat het zichtbaar is wat de autoriteiten doen tegen Oromo, en dat het zichtbaar is waar ze worden gearresteerd en vermoord en dat hij die informatie verzamelde. Hij gaf ook door wat de regering verklaarde. U stelde dat ze [het OLF] gewapend in het bos zitten en dat ze die informatie dus niet horen, maar dat het wel essentieel is voor hen. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen absoluut geen hout snijden. Dat uw vader de leiding had over 10 000 qeerro's, landbouwer was en daarenboven nog eens spioneerde voor het OLF, is gewoonweg niet aannemelijk. Bovendien, kan u zowaar niet eens uitleggen hoe uw vader dit deed en welke [geheime] informatie hij dan diende door te spelen als spion. U zei immers dat alles zichtbaar was. Uw antwoorden zijn dan ook wars van enige logica

Wat betreft uw verklaringen dat u sinds het jaar 2020 lid bent van het OLF (zie vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5), dient opgemerkt dat u helemaal niet aannemelijk maakt dat u zich expliciet engageert voor het OLF. Immers, u stelde het OLF alleen financieel te steunen (zie vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5 en notities CGVS, p.17). Enkel wanneer u letterlijk gevraagd werd of u soms naar demonstraties ging, antwoordde u – opnieuw weinig helder – dat u in Duitsland naar elke demonstratie ging, maar dat u er hier – in België – nog geen had gezien. Gevraagd naar hoeveel demonstraties u ging, antwoordde u dat het er acht of negen waren (zie notities CGVS, p.9). U stelde deze demonstraties niet mee te organiseren, maar wel mensen te mobiliseren via WhatsApp en Messenger. Er kan echter niet worden ingezien hoe de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw financiële bijdrage of uw mobilisatie, gezien u geen blijk geeft van een expliciet, politiek engagement, en eveneens in uw land van herkomst niet politiek actief was – uw inzet voor de qeerro's in Ethiopië werd immers weerlegd in de hierboven gedane vaststellingen. U legde ook geen lidkaart van het OLF neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, u beweerde ze immers te hebben verloren (zie notities CGVS, p.17).

Bovenstaande vaststellingen indachtig, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen werkelijk actief te zijn geweest binnen de qeerro's, noch kan worden aangenomen dat uw vader ooit voor hen actief was, of een expliciet politiek activisme aan de dag bracht. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw engagement voor het Oromo-volk, en dat van uw vader, kan eveneens geen geloof worden gehecht aan de gevolgen van dit engagement, namelijk uw arrestatie, uw opsluiting, de publieke executie van uw vader, uw wedervaren in de rechtbank en uw vrijlating door omkoping. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia" van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie._de_veiligheidssituatie_in_omoria_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land - doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara.

Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellam-Wolega, Horo GuduruWollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio.

Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio Oromia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dit is in casu geenszins het geval.

Wat betreft uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van 7 december 2021, naar het CGVS doorgestuurd op 20 december 2021, dient opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet weten te wijzigen. Het betreft immers aanpassingen in antwoorden die in de bovenstaande vaststellingen niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); en uit de schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/6 §5 van de vreemdelingenwet, artikel 17 §2 van de Koninklijk besluit tot regeling van de werking van, de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2013, artikel 47 van de Handvest van De Grondrechten van de Europese Unie, artikel 6 en 13 van de EVRM, en de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker benadrukt vooreerst dat hij een nood heeft aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en voert hierbij aan dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, rekening houdend met zijn specifiek profiel. De commissaris-generaal begaat een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden *"en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten"*. Verzoeker citeert hierbij nog uit rechtspraak van de Raad van State en verwijst naar het *"handboek voor beschermingsambtenaren"* van het Commissariaat-generaal.

Verzoeker vraagt de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hij voert aan dat hij ernstige vervolgingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst, die plaatsvonden in een context van gewelddadige conflicten in Ethiopië en onveiligheid in de regio Oromia. Verzoeker is door de Ethiopische autoriteiten gearresteerd en opgesloten omdat hij lid was van het Oromo Liberation Front (OLF) en geëtrof's leidde. De (vrees voor) vervolging in hoofde van verzoeker houdt verband met het begrip politieke overtuiging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet.

In een eerste punt, *"[m]et betrekking tot de door het CGVS behandelde kwesties"*, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op verschillende punten.

In punt "1.1.1. Betreffende verzoekers tegenstrijdige verklaringen tussen zijn asielverzoeken in Duitsland en in België" licht verzoeker vooreerst toe als volgt:

"Het CGVS heeft allereerst tegenstrijdigheden vastgesteld tussen het relaas dat verzoeker aan de Duitse asielinstanties en aan de Belgische asielinstanties heeft gegeven. Het CGVS heeft ook één tegenstrijdigheid vastgesteld tussen verzoekers verklaringen aan de DVZ en aan het CGVS. In de tweede plaats verwijt het CGVS verzoeker dat hij heeft gelogen over het verloop en de uitkomst van zijn asielprocedure in Duitsland. In de derde plaats heeft het CGVS tegenstrijdigheden vastgesteld in verzoekers identiteitsgegevens zoals deze aan de Belgische en de Duitse asielinstanties zijn overgelegd. Wat allereerst de enige door het CGVS gestelde tegenstrijdigheid betreft tussen hetgeen verzoeker bij het CGVS heeft gezegd en hetgeen hij bij de DVZ heeft gezegd, wijst verzoeker erop dat zijn tolk bij de DVZ Amhaars sprak, terwijl hij Oromo spreekt. De door het CGVS gestelde tegenstrijdigheid over het overlijden van verzoekers broer was dus het gevolg van een gebrek aan begrip tussen verzoeker en de tolk : verzoeker had nooit gezegd dat zijn broer was overleden. Zijn broer leeft nog.

Wat de tegenstrijdigheden tussen zijn relaas in Duitsland en zijn relaas in België betreft, wenst verzoeker in de eerste plaats te verklaren dat hij erkent, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard, dat hij tegen de Duitse asielautoriteiten heeft gelogen (NPO, blz. 30). Verzoeker, die talrijke getuigenissen had gehoord van qeerroo's vrienden en kennissen aan wie in Duitsland de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming waren geweigerd, vreesde ook dat hij zou worden teruggestuurd naar Ethiopië en dat zijn leven daar in gevaar zou zijn. Verzoeker heeft dus tegen de Duitse asielautoriteiten gelogen, in de hoop op een positief resultaat, maar met weinig hoop op succes. Het was deze wanhoop die verzoeker ertoe bracht Duitsland te verlaten en naar België te reizen, ditmaal om over zijn werkelijke problemen in Ethiopië te vertellen.

Wat, ten tweede, verzoekers verklaring betreft dat hij in Duitsland geen "groot interview" heeft gehad was dit eveneens het gevolg van het feit dat hij had geweten dat hij in Duitsland had gelogen, en dat hij onschuldig had willen voorkomen dat de Belgische autoriteiten dit te weten zouden komen. Met betrekking tot zijn verklaring dat hij niet op de hoogte was van de uitkomst van zijn asielprocedure in Duitsland, stelt verzoeker dat hij niet wist dat hij een negatieve eindbeslissing had ontvangen. De rechtbank heeft de beslissing van de Duitse asielautoriteiten immers op 1 augustus 2019 bevestigd, terwijl verzoeker op straat leefde en dus op geen enkele wijze van deze beslissing op de hoogte kon zijn (NPO, p. 10).

Wat ten derde zijn identiteitsgegevens betreft, betoogt verzoeker eveneens dat hij in Duitsland heeft gelogen, uit vrees dat hij naar Ethiopië zou worden teruggestuurd, terwijl hij daar zijn leven riskeerde. De verklaringen die hij in België heeft afgelegd over zijn identiteit zijn daarentegen wel waar. Hij is geboren in 1994 in Robe. Wat zijn naam betreft, verklaart verzoeker dat hij wel degelijk drie voornamen heeft, zoals hij aan de DVZ heeft uitgelegd :

[DVZ-verklaring, stuk 8, p. 1]

Hij was dus niet van plan de Belgische autoriteiten in dit opzicht mis te leiden.

Hoewel verzoeker toegeeft dat hij zich heeft gedragen op een wijze die de geloofwaardigheid van zijn verhaal ondermijnt, beklemtoont hij niettemin dat hij tegenover de Belgische autoriteiten eerlijk is geweest. Hij verontschuldigt zich voor zijn leugens en vraagt de Raad begrip te tonen voor zijn persoonlijke situatie en zijn angsten te analyseren in het licht van zijn verklaringen tegenover de Belgische autoriteiten."

Verzoeker vraagt hierbij, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad en de paragrafen 198 en 199 van het UNHCR Proceduregids, om het "het voordeel van de twijfel" te geven, te begrijpen waarom hij in het kader van zijn verzoek in Duitsland heeft gelogen, en zijn vrees voor vervolging en risico op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Ethiopië zorgvuldig te onderzoeken.

In punt "1.1.2. Betreffende de grijze gebieden in verzoekers asielrelaas in verband met de tegenstrijdigheden tussen zijn Duitse en Belgische asioldossiers", gaat verzoeker in op de vastgestelde tegenstrijdigheden die betrekking hebben op zijn profiel. Hij voert hierbij aan als volgt:

"Ten eerste, aangezien verzoeker stelt dat alleen de verklaringen die hij in België heeft afgelegd waar zijn, houdt verzoeker staande dat hij inderdaad op 1 augustus 1994 is geboren, en dus minderjarig was toen hij in Ethiopië werd gearresteerd, en ook toen hij Ethiopië verliet.

In de tweede plaats beklemtoont verzoeker met betrekking tot de datum van zijn vlucht opnieuw dat de aan de Belgische autoriteiten meegedeelde datum de enige juiste is: hij heeft Ethiopië dus in 2011 verlaten.

In de derde plaats houdt verzoeker, wat zijn profiel betreft, vast aan hetgeen hij aan de Belgische autoriteiten heeft verklaard, namelijk dat hij niet naar school is geweest.

Verzoeker herhaalt derhalve dat hij de Belgische asielautoriteiten de waarheid heeft verteld, en verzoekt de Raad hiermee rekening te houden bij de analyse van zijn vrees en zijn risico van ernstige schade in geval van terugkeer, hoewel hij zich ervan bewust is dat deze tegenstrijdigheden een hogere maatstaf voor de beoordeling van de geloofwaardigheid impliceren."

In punt "1.1.3. Betreffende verzoekers verklaringen over zijn problemen in Ethiopië", betwist verzoeker de motivering in de bestreden beslissing die betrekking heeft op zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek in België als volgt:

"- Het CGVS is eerst van mening dat verzoeker niet voldoende duidelijk was geweest over de verantwoordelijkheden van hem en zijn vader in het verkeer van de qeerro's. Er zij evenwel op gewezen dat verzoeker de vragen over dit onderwerp zo goed mogelijk heeft beantwoord, zoals blijkt uit de bladzijden 21 tot en met 26 van de NPO.

In dit verband merken wij eerst op dat het CGVS vooral spontane verklaringen van verzoeker verwachtte. Het criterium spontaniteit is echter slechts één van de vele indicatoren voor de geloofwaardigheid van de verklaringen van een asielzoeker. Het lijkt ons dus dat wanneer de Protection officer wordt geconfronteerd met een aanvrager die moeite heeft om spontaan zijn of haar problemen te melden, het aan deze ambtenaar is om al het mogelijke te doen om zoveel mogelijk informatie van de aanvrager te verkrijgen. Met andere woorden, in dit geval leek het ons aangewezen dat de Protection officer zich niet zou tevredenstellen met het stellen van open vragen, maar integendeel, geconfronteerd met de moeilijkheden van de kandidaat om hierover spontaan te vertellen, hem alle precieze (gesloten) vragen te stellen om zich een oordeel te kunnen vormen over de realiteit van zijn verklaringen. De Handvest van het persoonlijk onderhoud vereist immers :

"Om de feiten te kunnen vaststellen, legt de protection officer duidelijk uit wat hij van de verzoeker verwacht, luistert hij aandachtig en praat niet meer dan noodzakelijk. Hij stelt korte, makkelijk te begrijpen vragen. Gesloten vragen bieden de mogelijkheid punten te verduidelijken en te specificeren waar nodig" (p. 11).

Door op deze wijze te werk te gaan, had het CGVS zich een veel objectievere veroordeling kunnen vormen. Verzoeker verwijten dat hij onvoldoende gedetailleerde antwoorden heeft gegeven terwijl de vragen duidelijk te vaag en ontoereikend waren, vormt echter een schending van het Handvest van het P.O.

- Het CGVS acht het niet geloofwaardig, ten tweede, dat verzoekers vader een leider van 10 000 qeerro's, een landbouwer en tevens een spion voor de OLF was, zonder zijn standpunt te rechtvaardigen. Dit ondanks het feit dat verzoeker alle hem gestelde vragen op samenhangende en volledige wijze heeft beantwoord. Deze redenering is ontoereikend."

In punt "1.1.4. Betreffende verzoekers verklaringen over zijn lidmaatschap van het OLF sinds 2020", stelt verzoeker als volgt:

"Het CGVS is van mening dat de Ethiopische autoriteiten op geen enkele wijze te weten kunnen komen dat verzoeker sinds 2020 lid is van de OLF.

Dit is een loutere veronderstelling van het CGVS, dat zich er niet van kan vergewissen dat de Ethiopische autoriteiten niet op de hoogte waren van zijn betrokkenheid bij het OLF. Het CGVS baseert zich immers hoofdzakelijk op de verklaringen die verzoeker dienaangaande tegenover de DVZ heeft afgelegd, om te oordelen dat verzoekers inzet voor het OLF niet volstaat om de aandacht van de Ethiopische autoriteiten te trekken. Er zij op gewezen dat het CGVS verzoeker niet heeft ondervraagd over zijn verbintenis met het OLF, noch over het risico dat deze verbintenis voor hem zou kunnen inhouden in geval van terugkeer. Dit is een onbetwistbare schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, die tot nietigverklaring van het bestreden besluit moet leiden."

In een tweede punt "[met betrekking tot de door het CGVS niet-behandelde kwesties", voert verzoeker aan als volgt:

"Verzoeker werd in het verleden vervolgd (arrestatie, detentie, zie met name NPO blz. 19-20 en 29) en is bij zijn terugkeer rechtstreeks bedreigd met verdere vervolging. De Ethiopische autoriteiten hebben ook zijn vader vermoord (NPO, blz. 11) en het huis van zijn familie en al hun bezittingen in beslag genomen (NPO, blz. 14). Deze vervolging is het centrale element van verzoekers verhaal, aangezien het gaat om de toepassing van artikel 47, §7, Vw. Dit artikel bepaalt dat :

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

In zijn beslissing vermeldt de verwerende partij niet eens de vervolging waarover verzoeker tijdens zijn onderhoud heeft verteld. Het was aan de verwerende partij om aan te tonen dat de vervolging niet geloofwaardig was, of dat deze zich niet zou herhalen indien hij zou terugkeren. Dit geldt des te meer omdat de situatie tussen de Oromos en de Ethiopische autoriteiten uiterst gespannen is, en tot de grootste mogelijke voorzichtigheid noopt . Dit wordt door de verwerende partij bevestigd op bladzijde 5 van de bestreden beslissing.

De verwerende partij heeft niet verwezen naar de vervolging die verzoeker in zijn persoonlijk onderhoud heeft beschreven, behalve dat deze niet overeenstemde met hetgeen hij in Duitsland had verklaard. De verwerende partij toont dus onvoldoende aan dat deze vervolgingen niet geloofwaardig zijn, of dat het niet waarschijnlijk is dat zij zich opnieuw zullen voordoen. De verwerende partij is dus haar motiveringsplicht niet nagekomen. Dit zou op zijn minst moeten leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

Verzoeker vraagt vervolgens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij geeft een korte theoretische toelichting, waarbij hij aanvoert dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en niet behoort tot één van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen.

In een eerste punt *"Het risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw : willekeurig geweld van een dergelijke intensiteit dat er een risico bestaat van ernstige schade aan een burger in de regio Oromia"*, citeert verzoeker eerst uit het arrest *"Elgafaji"* van het Europese Hof van Justitie. Hij voert hierbij aan dat aan de *"eerste hypothese"* in dit arrest is voldaan. Verzoeker merkt op de commissaris-generaal zijn herkomst en verblijf in de regio Oromia nooit heeft betwist. De veiligheidssituatie in deze regio is aanzienlijk verslechterd, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit objectieve bronnen over de huidige veiligheids- en humanitaire situatie in de regio Oromia, met name de COI Focus *"Ethiopië. De veiligheidssituatie in Oromia"* Cedoca van 15 februari 2022 en informatie van Critical Threats en de ngo Human Rights Watch. Hij besluit hierbij dat:

"In het licht van deze bijgewerkte informatie, die een somber beeld schetst, betoogt verzoeker dat zorgvuldigheid en uiterste voorzichtigheid geboden zijn bij de beoordeling van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het licht van deze informatie kan er geen twijfel over bestaan dat de situatie in de regio Oromia uiterst precair, volatiel en onstabiel is. Derhalve moet worden geconcludeerd dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, lid 2, sub c, van de Vw.

Er zij op gewezen dat de verwerende partij tot dezelfde conclusie komt. Verzoeker is van mening dat de overgelegde informatie tot de conclusie moet leiden dat dit willekeurige geweld voldoende intens is om te oordelen dat elke burger in de regio Oromia een reëel risico loopt dat zijn leven of zijn persoon ernstig wordt bedreigd door het loutere feit van zijn aanwezigheid aldaar."

In een tweede punt: *"Het risico van ernstige schade uit hoofde van artikel 48/4, lid 2, onder c), EVRM: elementen van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die het risico van willekeurig geweld verergeren"*, voert verzoeker aan dat ondergeschikt moet worden geoordeeld dat *in casu* voldaan is aan de *"tweede hypothese"* in het arrest *"Elgafaji"*. Verzoeker licht hierbij toe dat:

"Verzoeker heeft een bijzonder profiel waarmee rekening moet worden gehouden: hij heeft Ethiopië sinds 2011 verlaten, hij is nooit naar school geweest, hij is Oromo en hij heeft bovenal een politiek profiel (lid van de OLF en actief binnen de Qeerroo-beweging).

In een arrest over de situatie in Noord-Mali heeft uw Raad namelijk geoordeeld dat het feit dat een aanvrager laag opgeleid is en zijn land van herkomst tien jaar geleden heeft verlaten, bijkomende kwetsbaarheidsfactoren zijn waarmee rekening moet worden gehouden bij de analyse van het risico dat verbonden is aan het willekeurige geweld in de regio.

In het licht van het profiel van verzoeker moet een soortgelijke redenering worden gevolgd: verzoeker toont aan dat hij specifiek wordt getroffen door factoren die eigen zijn aan zijn persoonlijke situatie en die het risico dat hij loopt door het willekeurige geweld in zijn regio van herkomst, de regio Oromia, vergroten. Bovendien lopen, zoals hierboven is aangetoond, niet alleen Oromo's in de regio Oromia veel meer risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maar is het risico zelfs nog groter voor Qeerroo's en OLF-leden .

In het licht van al deze elementen zijn wij derhalve van mening dat de situatie in de regio Oromia overeenkomt met een situatie van willekeurig geweld dat burgers op een willekeurige manier kan treffen. In elk geval toont verzoeker factoren aan die specifiek zijn voor zijn individuele situatie en die het risico van willekeurig geweld verergeren. Verzoeker moet persoonlijk in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in België en Duitsland dermate afwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de relevante elementen van zijn verzoek dat zijn algehele geloofwaardigheid en die van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek in België op fundamentele wijze worden ondermijnd.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift in zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van zijn verzoek in België en herhaalt zijn verklaringen dat hij niet de waarheid heeft verteld in het kader van zijn verzoek in Duitsland, en dit op basis van getuigenissen van landgenoten waardoor hij vreesde te worden teruggestuurd naar Ethiopië. De Raad merkt echter op dat dit verweer geen afdoende verschooning biedt voor verzoekers beweerde leugenachtige verklaringen in het kader van zijn verzoek in Duitsland, gezien van verzoeker, indien hij werkelijk meent dat hij een nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij de Europese instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten en de instanties correcties inlicht over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond en de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. De instanties mogen van verzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. De Raad stelt voorts vast dat het voormelde verweer een loutere herhaling betreft van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, doch voorbijgaat aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt. Er werd immers terecht gemotiveerd dat het niet aannemelijk is dat verzoeker eerst zou verklaren dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland hetzelfde relaas heeft gebracht en dat hij aldaar nooit een “groot interview” kreeg of een beslissing heeft ontvangen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8-9), om na confrontatie ineens te verklaren dat hij in Duitsland een vals relaas heeft gebracht op aanraden van derden (*Ibid.*, p. 30). Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij tegen de Belgische instanties gelogen heeft dat hij geen “groot interview” kreeg in Duitsland. Hiermee wordt andermaal bevestigd dat hij de Belgische instanties bewust trachtte te misleiden. Waar verzoeker verder in het verzoekschrift nog poneert dat hij nooit de definitieve beslissing van de Duitse rechtbank heeft ontvangen omdat hij toen op straat sliep, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft die bovendien geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Hierin werd immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, zijnde dat hij nooit een “groot interview” kreeg in Duitsland en niet het resultaat van zijn interview kende, klemmen met de vaststelling dat hij in beroep ging tegen de negatieve beslissing in het kader van zijn verzoek in Duitsland. Dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de beslissing van de rechtbank betreft bovendien een loutere bewering in verzoekers hoofde. Het verweer in het verzoekschrift doet dan ook geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker wel degelijk de Belgische instanties bewust trachtte te misleiden met betrekking tot hetgeen hij verklaard heeft in het kader van zijn verzoek in Duitsland. Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en die van zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek in België. Verzoeker overtuigt aldus niet waarom er geen rekening kan worden gehouden met zijn verklaringen die hij heeft afgelegd in het kader van zijn verzoek in Duitsland.

Verzoeker voert nog aan dat hij bij aanvang van de procedure reeds verklaarde dat hij drie voornamen heeft en benadrukt dan ook dat hij de Belgische instanties niet trachtte te misleiden op dit punt. De Raad merkt op dat dit verweer op zich geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing, waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn voornaam. Nochtans vereist de medewerkingsplicht van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas, zodat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn voornaam correct weergeeft in iedere fase van het onderzoek, *quod non*. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboortedatum en -plaats en dat hij geen (begin van) bewijs heeft neergelegd ter staving van zijn identiteit. De bestreden beslissing kon dan ook op goede gronden oordelen dat verzoeker geen zicht biedt op zijn identiteit.

Verzoekers bewering dat hij in België de volledige waarheid heeft verteld kan bovendien niet aanvaard worden.

De Raad benadrukt dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker de Belgische instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek wel degelijk intentioneel trachtte te misleiden. Verzoeker gaat er met dit verweer bovendien aan voorbij dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoekers verklaringen in het kader van zijn verzoek in België tevens tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren door aan te voeren dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gehoord met bijstand van een tolk Amhaars, terwijl hij het Oromo spreekt. Hij meent aldus dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over het overlijden van zijn broer het gevolg zijn van een *“gebrek aan begrip”* tussen hem en de tolk. De Raad is van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of vertaalfouten op te werpen. Hierbij moet eerst worden vastgesteld dat verzoeker bij aanvang van de procedure aangaf het Amhaars voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 8, *“Verklaring betreffende de procedure”*). Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dan wel dat zijn Amhaars niet goed is en dat hij twijfelde over bepaalde woorden die misschien zijn gebruikt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 3). De Raad wijst er evenwel op dat deze bewering klemmt met de voormelde vaststelling waarbij verzoeker aangaf het Amhaars goed te beheersen. In de *“verklaring betreffende de procedure”* wordt gevraagd of verzoeker de tolk goed begrijpt en hij geen bezwaar heeft tegen de tolk, alsook dat indien er zich in de loop van het gehoor problemen voorzien met de verstaanbaarheid van de tolk, diende verzoeker dit melden. Noch uit de DVZ-verklaring, noch uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat er enig probleem met de tolk werd vermeld (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 8). Bovendien heeft hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geen correcties aangebracht op zijn verklaringen bij aanvang van de procedure. Hij toont met zijn algemene verweer in het verzoekschrift niet *in concreto* aan dat hetgeen in de CGVS-vragenlijst en de DVZ-verklaring werd opgenomen, niet overeenstemt met hetgeen hij werkelijk verklaarde. Hij toont dan ook geenszins aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat het interview bij aanvang van de procedure in het Amhaars werd afgenomen.

Verzoeker volhardt verder dat hij de vragen over de verantwoordelijkheden van hem en zijn vader bij de qeero's op een samenhangende en volledige wijze heeft beantwoord. Met het louter volharderen in zijn verklaringen, kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane pertinente en correcte vaststellingen. De Raad treedt de bestreden beslissing bij dat verzoekers verklaringen op dit punt vaag en incoherent zijn, zodat verzoekers verklaringen over de functie van zichzelf en zijn vader bij de qeero's niet kunnen overtuigen. Het verweer dat spontaniteit niet het enige criterium mag zijn om zijn verklaringen te beoordelen, doet op zich geen afbreuk aan het gegeven dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek in staat is om de taken en verantwoordelijkheden van zichzelf en zijn vader op een doorleefde, gedetailleerde en coherente wijze toe te lichten, *quod non*. Waar verzoeker nog meent dat hem meer gesloten vragen hadden moeten worden gesteld teneinde meer informatie te verkrijgen om zijn verklaringen te beoordelen, merkt de Raad op dat zijn verweer op dit punt niet strookt met de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoeker middels zowel gerichte als open vragen ruim de mogelijkheid werd geboden de taken en verantwoordelijkheden van zichzelf en zijn vader bij de qeero's toe te lichten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 20-29). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en dat het aan de commissaris-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. De Raad herhaalt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker gedetailleerde, doorleefde en coherente verklaringen kan afleggen over de taken van zichzelf en zijn vader bij de qeero's en dit, onafhankelijk van het aantal vragen die hierover werden gesteld, *quod non*.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal verzoeker niet heeft ondervraagd over zijn banden met het OLF en het risico dat dit voor hem zou inhouden bij een terugkeer naar Ethiopië, merkt de Raad op dat dit verweer opnieuw niet strookt met de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoeker weldegelijk uitgebreid werd bevraagd over zijn banden met het OLF (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 17-18). Verzoeker werd daarenboven uitdrukkelijk en herhaaldelijk gevraagd waarom hij niet kan terugkeren naar Ethiopië (*Ibid.*, p. 19 en 29), zodat verzoeker de kans heeft gekregen om de nodige relevante elementen aan te brengen. Dergelijk verweer kan aldus geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing, dat uit de verklaringen van verzoeker bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins kan worden afgeleid waarom de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van het door verzoeker beweerde lidmaatschap van het OLF sinds 2020, wat hij bovendien niet staft aan de hand met enig

(begin van) bewijs. Verzoeker slaagt er aldus niet in om *in concreto* aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van zijn beweerde lidmaatschap bij het OLF sinds 2020.

Waar verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel te geven en zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Ethiopië te analyseren in het licht van zijn verklaringen in België, merkt de Raad op dat uit de motivering in de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. De Raad benadrukt immers dat rekening kan worden gehouden met alle feitelijke gegevens in het administratief dossier, waaronder de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming in Europa. Gelet op hetgeen voorafgaat, overtuigt verzoeker immers niet waarom er geen rekening mag worden gehouden met zijn verklaringen in het kader van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Bovendien gaat verzoeker er met dit verweer aan voorbij dat zijn verklaringen in het kader van zijn verzoek in België tevens ongeloofwaardig werden bevonden, zoals genoegzaam blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zoverre hij poneert dat uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan blijken dat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming ten gronde werd onderzocht.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst, dient opgemerkt, dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op zeer ernstige wijze worden ondergraven vanwege de tegenstrijdigheden die zij bevatten met informatie waarover het CGVS beschikt, namelijk uw asioldossier uit Duitsland. Deze tegenstrijdigheden raken de kern van uw asielaanvraag, waardoor zij de geloofwaardigheid ervan helemaal onderuit halen. Immers, voor de Duitse asielinstellingen heeft u verklaard dat uw vader reeds als student problemen had met de regering omwille van zijn activisme voor de rechten van de Oromo (zie Duits asioldossier, Bescheid, seite 2, in administratief dossier). Op een bepaald moment werden de gronden van uw familie onteigend. Het kwam tot een schermutseling tussen uw vader en een politieagent en uw vader doodde de agent. Hij vluchtte daarna het bos in en bleef ondergedoken. Niet veel later hebben de Ethiopische autoriteiten uw huis platgebrand. Uw moeder en zus kwamen daarbij om. Wanneer u naar de politie ging om de autoriteiten te confronteren met hun daden, werd u gearresteerd omwille van de moord die uw vader pleegde en u werd negen maanden opgesloten. Na negen maanden diende u naar het ziekenhuis te worden gebracht en van daaruit kon u ontsnappen. U verklaarde voor de Duitse asielinstellingen aan het begin van het jaar 2014 te zijn vertrokken uit Ethiopië (zie Duits asioldossier, Abschrift, p.7). Er kan enkel worden geconcludeerd dat het relaas dat u uiteenzette in België ten stelligste afwijkt van hetgeen u in Duitsland heeft verklaard. U blijkt voor de Belgische autoriteiten dan ook een heel ander verhaal te hebben opgedist, alsook andere problemen en een andere vertrekdatum. Het is immers danig verbazend dat u tijdens het persoonlijk onderhoud niets vertelde over de moord op de politieagent [door uw vader] of het afbranden van uw huis. Meer nog, u verklaarde in België dat uw moeder nog leefde – zij verblijft volgens uw verklaringen nog steeds in Robe – (zie notities CGVS, p.12), en u vertelde niets over een zus die zou zijn overleden (zie notities CGVS, p.13). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u wél verklaard dat uw broer A. zou zijn overleden (zie Verklaring DVZ, p.9, in administratieve dossier), maar dit bleek alweer anders in uw verklaringen voor het CGVS (zie notities CGVS, p.13). Voor de Belgische asielinstellingen stelde u – volledig afwijkend van uw relaas in Duitsland – dat uw vader de leiding had over 10 000 qeerro's (zie notities CGVS, p.24) en dat u hem steeds hielp bij de leiding hierover. Voor het CGVS voegde u er plotsklaps aan toe dat uw vader ook spioneerde voor het OLF (zie notities CGVS, p.25). Uiteindelijk stelde u samen met uw vader te zijn gearresteerd en dat uw vader publiekelijk werd vermoord door de Ethiopische autoriteiten (zie notities CGVS, p.19). U moest daarna in de rechtbank getuigen dat hij stierf door ziekte, maar u weigerde dit te doen. Het is absoluut onmiskenbaar dat de motieven die u heeft opgeworpen voor de Belgische autoriteiten flagrant afwijken van hetgeen u voor de Duitse instanties heeft verklaard. Nochtans, wanneer u aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u in België dezelfde motieven aanhaalt als voor de Duitse asielinstellingen, antwoordde u overduidelijk bevestigend (zie notities CGVS, p.9). Vreemder nog, u stelde dat u in Duitsland enkel een klein interview had gehad (zie notities CGVS, p.8), zoals u hier voor de DVZ heeft gehad (zie notities CGVS, p.9). U stelde dat u geen resultaat heeft ontvangen in Duitsland. Gevraagd om welke reden u geen beslissing ontving in Duitsland, antwoordde u – danig verbazend – dat Ethiopische aanvragen niet werden geaccepteerd toen u in Duitsland internationale bescherming vroeg. U voegde eraan toe dat u drie jaar op het interview heeft gewacht – dit terwijl u eerder zei geen groot interview te hebben gedaan. Gevraagd om welke redenen u niet op de beslissing heeft gewacht, antwoordde u – weinig geloofwaardig – dat u heel veel stress had na het interview in Duitsland, dat het zeer moeilijk was om daar te leven en dat uw leven op een leven in de gevanging leek. Bijgevolg, kon u niet op de beslissing van de Duitse autoriteiten wachten.

U kwam daarop naar België, in het jaar 2018. Geconfronteerd met het feit dat u reeds zeer lang wachtte in Duitsland en gevraagd of u het resultaat [van uw aanvraag] dan niet wilde weten, antwoordde u – weinig begrijpelijk – dat u er zeer lang gebleven bent, maar dat uw zaak niet werd geaccepteerd. Gevraagd of u bedoelt dat u een negatieve beslissing kreeg, antwoordde u – duidelijk niet overeenstemmend met de waarheid - dat u niets heeft gezien en niet weet of ze u een beslissing gaven. Uw antwoorden zijn echter duidelijk misleidend. Immers, volgens de Duitse asielinstanties werd de beslissing in uw zaak reeds genomen op 24 mei 2017, en dus meer dan een jaar voor u in België een eerste maal internationale bescherming vroeg, namelijk op 4 juli 2018 (zie Duits asiële dossier, p.2, in administratieve dossier). Aldus, dat u niet zou hebben geweten wat het resultaat was van uw verzoek tot internationale bescherming in Duitsland, is danig weinig aannemelijk en uw verklaringen wijzen enkel op een moedwillige poging om de Belgische asielinstanties te misleiden. Zeker, gezien u niet veel later tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat u na uw aanvraag in België (dd.4/7/2018) naar Duitsland was teruggekeerd (zie notities CGVS, p.10). U kwam immers niet opdagen voor het interview voor de DVZ in het jaar 2018 en uw dossier werd toen afgesloten (zie dossier (...), in administratieve dossier). U zou in Duitsland verbleven hebben van het jaar 2018 tot het jaar 2021 en er blijkjes hebben verkocht op straat, samen met een vriend, genaamd Ab. Gezien u stelde te zijn teruggekeerd naar Duitsland, werd u gevraagd of u er heeft nagegaan wat het resultaat was van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland, maar u antwoordde – danig verwonderlijk – ontkennend (zie notities CGVS, p.11). Gevraagd om welke redenen u dit niet heeft gedaan, antwoordde u dat u weet dat de Duitse autoriteiten de immigranten niet eerlijk willen erkennen en dat het toch dezelfde beslissing zou zijn als die van andere migranten. Gegeven de bovenstaande verklaringen uwentwege, dient opgemerkt, dat zij de algehele geloofwaardigheid van uw relaas en uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties ten stelligste ondergraven. Het is uiterst weinig geloofwaardig dat u het Duitse resultaat van uw verzoek niet zou hebben gekend. Sterker nog, gegeven de informatie van de Duitse autoriteiten (toegevoegd aan het administratieve dossier), lijkt het er sterk op dat u uit Duitsland bent vertrokken nadat u een negatieve beslissing heeft ontvangen. Dat u stelde geen groot interview te hebben gehad in Duitsland, en het resultaat van dit interview niet te kennen, snijdt dan ook absoluut geen hout en wijst enkel op een poging tot misleiding van de Belgische asielinstanties. Dit wordt voorts enkel nog bevestigd, gegeven de vaststelling dat u in beroep gegaan bent tegen de negatieve beslissing in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland. De rechtbank bevestigde echter de beoordeling van de Duitse asielinstanties, dit op 01/08/2019. De vaststelling dat u halsstarrig blijft beweren geenszins op de hoogte te zijn van het resultaat van uw verzoek om internationale bescherming te Duitsland, schaaft enkel verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming te België, en bevestigt enkel de vaststelling dat u er geenszins voor terugdeinst om moedwillig de Belgische asielinstanties voor te liegen.

Aan het einde van het persoonlijk onderhoud, werd u dan ook geconfronteerd met uw misleidende verklaringen en werd gesteld dat u wel degelijk een groot interview heeft gehad in Duitsland [namelijk op 02/11/2016, te Zirndorf], maar dat u er iets helemaal anders heeft verteld – dit allemaal in tegenstelling tot wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde (zie notities CGVS, p.30). U antwoordde echter, naast de kwestie, dat u in Duitsland geen oplossing zal krijgen als u uw echt verhaal zou vertellen. U stelde dat u er gewoon een verhaal had uitgevonden om een oplossing te vinden, omdat ze meestal geen oplossing geven [in Duitsland] als u er uw echte verhaal zou vertellen. Gezien uw antwoord verbijsterend was, werd u opnieuw gevraagd of u werkelijk een verhaal heeft uitgevonden wanneer u uw asielmotieven diende uiteen te zetten in Duitsland. U antwoordde dat u toen uw echte verhaal niet wilde vertellen omdat er in het jaar 2014 veel leden van queerro's werden vervolgd, en dat deze personen geen internationale bescherming kregen in Duitsland wanneer ze een verzoek indienden. U besloot daarop naar een ander land te gaan en uw echte verhaal te vertellen. Gevraagd om welke redenen u zou denken dat u met uw echte verhaal geen bescherming zou krijgen in Duitsland, herhaalde u dat u uw echte verhaal niet wilde vertellen omdat er tussen de jaren 2014 en 2017 veel queerro-leden werden vervolgd en naar Duitsland vluchtten, maar dat de Duitse regering geen migranten wilde en zelfs niet ging luisteren naar uw problemen, maar gewoon een negatieve beslissing ging geven. Uw vrienden die lid waren van queerro's kregen allemaal negatief, en reisden verder naar Engeland, Frankrijk of België, alwaar ze wél bescherming kregen. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen absoluut geen hout snijden. Aanvankelijk, stelde u dezelfde motieven te hebben aangehaald in Duitsland en de beslissing niet te hebben gekregen, om daarna – wanneer u werd geconfronteerd met uw misleidende verklaringen – te stellen dat u alles verzonnen heeft in Duitsland omdat u ervan uitging dat u toch geen bescherming zou krijgen voor uw echte verhaal. Het dient dan ook opgemerkt dat u uw verklaringen wijzigt naarmate u geconfronteerd wordt met de informatie uit Duitsland die het CGVS voorhanden heeft en uit het geheel van uw verklaringen en deze informatie, kan enkel kan worden geconcludeerd dat u niet de waarheid spreekt omtrent uw asielmotieven, uw procedure in Duitsland en het resultaat van uw procedure aldaar.

Sterker nog, uw verklaringen bleken ook op andere cruciale punten niet overeen te stemmen met de gegevens die werden verkregen van de Duitse autoriteiten. In Duitsland zou u immers gezegd hebben dat u geboren bent in het jaar 1991 (zie Duits asiëldossier, in administratief dossier) en niet in het jaar 1994, zoals u beweerde voor de Belgische autoriteiten. Eveneens, stelde u in Duitsland dat u geboren bent in de stad Ali, gelegen in de zone Bale, en geenszins in de stad Robe, die in dezelfde zone is gelegen. Uw geboortedatum en -plaats zijn echter essentiële identiteitsgegevens en maken de kern uit van uw verzoek tot internationale bescherming. Er kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u op dit punt in verschillende Europese landen tegenstrijdig bent, waardoor de algehele geloofwaardigheid van uw motieven opnieuw sterk ondergraven wordt en daarenboven absoluut geen zekerheid bestaat over uw werkelijke identiteitsgegevens. U gaf immers ook drie verschillende voornamen op. In Duitsland had u gezegd dat uw voornaam "I." betrof (zie Duits asiëldossier, in administratief dossier) en in België gaf u eerst de naam S. op als uw werkelijke naam, om tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat uw officiële naam "A." luidt (zie notities CGVS, p.5). Daarenboven verklaarde u ook "I." te worden genoemd. Er dient opgemerkt dat, wat betreft uw identiteitsgegevens, onduidelijkheid troef is.

Uw duidelijk contrasterende verklaringen in België en Duitsland, betreffende zowel uw relaas als uw identiteitsgegevens, komen de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen voor de Belgische en Duitse asielinstanties absoluut niet ten goede, en meer nog, zij wijzen op manifeste pogingen tot het moedwillig misleiden van hetzij de Belgische autoriteiten, hetzij de Duitse autoriteiten, of allebei. Er kan dan ook absoluut geen geloof worden gehecht aan het feit dat u in Ethiopië werkelijk zou worden vervolgd omwille van uw activisme voor de queer's, en dat u bij terugkeer naar Ethiopië enig gevaar zou lopen.

Bovendien, naast de hierboven gedane vaststellingen, kan ook om andere redenen geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen. De reeds uiterst wankelende geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt immers verder onderuit gehaald door, enerzijds, bijkomende tegenstrijdigheden met het Duitse asiëldossier waarover het CGVS beschikt, en anderzijds, het feit dat u absoluut niet in staat bent om op een duidelijke, ernstige of overtuigende wijze uw relaas uiteen te zetten. Ten eerste, vanwege uw tegenstrijdige verklaringen in België en Duitsland over uw leeftijd (zie hierboven), kan niet met zekerheid worden vastgesteld hoe oud u werkelijk was wanneer u Ethiopië verliet en of u nog minderjarig was wanneer u in Ethiopië werd gearresteerd – zoals u beweerde (zie notities CGVS, p.20). Ten tweede, heeft u in Duitsland een heel andere vertrekdatum opgegeven (zie Duits asiëldossier, Abschrift, p.7-8). U stelde er immers dat u aan het begin van het jaar 2014 uit Ethiopië vertrok, en niet in het jaar 2011, zoals u in België verklaarde (zie notities CGVS, p.6). Sterker nog, uit het Duitse dossier kan enkel worden afgeleid dat u ook aan de Duitse asielinstanties geen helder zicht gaf op uw werkelijke vertrekdatum (zie Duits asiëldossier, Abschrift, p.7-8). Deze vaststellingen indachtig, verkeert het CGVS in het ongewisse over de werkelijke vertrekdatum uit uw land van herkomst, namelijk Ethiopië; de tijdspanne waarin de door u beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan, de omstandigheden waarin u zou hebben geleefd en de leeftijd die u toen had. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan het door u opgeworpen relaas. Bovendien, en ten derde, zijn ook uw verklaringen over uw profiel anders in België dan in Duitsland. U stelde in België immers nooit enige opleiding te hebben gehad, en u stelde dat de Ethiopische autoriteiten het niet toelieten dat u school liep omdat u tot de Oromo-etnie behoort (zie notities CGVS, p.16). Deze verklaringen zijn andermaal in scherp contrast met uw verklaringen in Duitsland, namelijk dat u in Ethiopië tien jaar school heeft gelopen (zie Duits asiëldossier, Bescheid, zeite 10). Het spreekt voor zich dat deze tegenstrijdige verklaringen betreffende uw profiel de geloofwaardigheid van uw relaas verder en sterker onderuit halen.

Ten slotte, wat betreft deze verklaringen over uw vermeende problemen in Ethiopië, dient het volgende opgemerkt. U bent danig vaag – en bovendien tegenstrijdig – over hetgeen u en uw vader zouden zijn overkomen in Ethiopië, en de aanleiding daartoe; en uw verhaal mist op bepaalde punten ook maar enige logica. Zo heeft u tijdens uw eerste interview voor de DVZ gesteld dat u drie keer werd gearresteerd in Ethiopië, omdat u samenwerkte met uw vader. U stelde bij twee arrestaties nog minderjarig te zijn (zie Vragenlijst DVZ, Punt 3, punt 1). Uw vermeende minderjarigheid kan in deze al in vraag worden gesteld, gezien u absoluut geen duidelijk zicht geeft op hoe oud u werkelijk bent (zie hierboven). Daarenboven, tijdens het persoonlijk onderhoud, stelde u – opeens – zeker zes keer te zijn gearresteerd, en u stelde – tergend vaag – dat het vele keren was in het jaar 2011 (zie notities CGVS, p.20). Buiten het feit dat deze verklaringen reeds tegenstrijdig zijn met uw verklaringen tijdens het interview voor de DVZ, dient eveneens opgemerkt dat u buitengewoon ambigu bent over de redenen voor deze arrestaties. Gevraagd wat de reden is voor deze verschillende arrestaties in het jaar 2011, antwoordde u dat de reden een demonstratie was, maar ook omdat u streed tegen de regering en voor de democratie in Oromia (zie notities CGVS, p.21). Gevraagd hoe u dan streed voor de democratie, antwoordde u – simpelweg – dat u deelnam aan demonstraties. U stelde vele keren te hebben meegedaan en niet meer te weten hoeveel keer precies.

Gevraagd of u zes keer werd gearresteerd omwille van uw deelname aan een demonstratie, antwoordde u – opnieuw absoluut vaag – dat het niet enkel omwille van deelname aan demonstraties was, maar dat ze u ook arresteren omwille van de strijd. U stelde dat het door uw vader was, en dat jullie werden gearresteerd voor het mobiliseren en organiseren van qeerro's en het steun geven aan het OLF. Echter, dient opgemerkt dat u absoluut niet duidelijk bent over wat u en uw vader deden voor deze qeerro's. Nochtans, stelde u dat u en uw vader de leiding hadden over wel 10 000 qeerro's in en rond de stad Robe (zie notities CGVS, p.24-25), en dat u hem hielp, waardoor verwacht kan worden dat u wel degelijk meer informatie over uw eigen taken en de taken van uw vader zou kunnen geven. Echter, wat betreft uw eigen taken, stelde u enkel dat u naar de verschillende gemeenten [kebele] ging om brieven tot mobilisatie [voor demonstraties] af te geven die uw vader had geschreven (zie notities CGVS, p.22 en p.25). Gevraagd naar andere taken, had u het opnieuw over het bijwonen van demonstraties (zie notities CGVS, p.23). Gevraagd of u hielp in het organiseren van deze demonstraties, antwoordde u opeens bevestigend, en herhaalde u dat u brieven naar de qeerro's bracht en ook participeerde. U voegde er nog aan toe dat u hielp om de wegen te blokkeren met grote stenen (zie notities CGVS, p.23 en p.25). Het dient op zich reeds opgemerkt dat u absoluut niet in staat bent om uw taken duidelijk te omschrijven. U beperkt zich enkel tot zeer beknopte antwoorden. Van iemand die – zoals u beweerde – samen met zijn vader de leiding opnam over 10 000 qeerro's, kan echter worden verwacht dat hij in staat zou zijn op een duidelijke, gestructureerde wijze uiteen te zetten wat zijn taken zijn als rechterhand van een leidinggevende. U was hier echter allerminst toe in staat. Wat betreft de taken van uw vader, dient opgemerkt, dat uw verklaringen hierover gewoonweg bij de haren getrokken zijn. U had immers eerder gesteld dat uw vader ook landbouwer was (zie notities CGVS, p.12). Er kan worden verwacht dat uw vader heel veel taken diende op te nemen, gezien hij naast landbouwer ook de leiding had over 10 000 qeerro's. Daarenboven was zijn rechterhand – u – niet eens opgeleid (zie notities CGVS, p.25). Geconfronteerd met deze vaststellingen en gevraagd welke taken uw vader allemaal uitvoerde, antwoordde u dat hij de leider was, zoals u eerder zei, en dat hij dus alles organiseerde, de Oromo mobiliseerde en de mensen de geschiedenis van de Oromo bijbracht (zie notities CGVS, p.25). U voegde er aan toe dat hij ook nog een spion was voor het OLF. Gevraagd wat u daarmee bedoelde, kon u opnieuw tergend weinig informatie geven. U zei enkel dat hij hen [het OLF] informatie doorgaf door te spioneren. Aangespoord om te vertellen welke informatie hij dan doorgaf en over wie, antwoordde u – opnieuw zodanig vaag – dat hij spioneerde voor het OLF, informatie verzamelde van de regering en wat de regering aan het doen was tegen Oromo (zie notities CGVS, p.26). Als er een oorlog is, geeft hij door waar de soldaten naartoe gaan en ondertussen was hij ook de [10 000] qeerro's aan het onderrichten zodat ze kennis hebben over het OLF en er goede informatie over hebben. Gevraagd hoe uw vader op de hoogte zou zijn van de troepenbewegingen van de Ethiopische autoriteiten, antwoordde u – eenvoudigweg – dat hij verzamelde wat hij hoorde en zag en die informatie deelde. Gesteld dat uw vader in Oromia was en qeerro's leidde en gevraagd hoe hij informatie had over de Ethiopische autoriteiten, antwoordde u dat het zichtbaar is wat de autoriteiten doen tegen Oromo, en dat het zichtbaar is waar ze worden gearresteerd en vermoord en dat hij die informatie verzamelde. Hij gaf ook door wat de regering verklaarde. U stelde dat ze [het OLF] gewapend in het bos zitten en dat ze die informatie dus niet horen, maar dat het wel essentieel is voor hen. Het dient opgemerkt dat deze verklaringen absoluut geen hout snijden. Dat uw vader de leiding had over 10 000 qeerro's, landbouwer was en daarenboven nog eens spioneerde voor het OLF, is gewoonweg niet aannemelijk. Bovendien, kan u zowaar niet eens uitleggen hoe uw vader dit deed en welke [geheime] informatie hij dan diende door te spelen als spion. U zei immers dat alles zichtbaar was. Uw antwoorden zijn dan ook wars van enige logica

Wat betreft uw verklaringen dat u sinds het jaar 2020 lid bent van het OLF (zie vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5), dient opgemerkt dat u helemaal niet aannemelijk maakt dat u zich expliciet engageert voor het OLF. Immers, u stelde het OLF alleen financieel te steunen (zie vragenlijst DVZ, punt 3, punt 5 en notities CGVS, p.17). Enkel wanneer u letterlijk gevraagd werd of u soms naar demonstraties ging, antwoordde u – opnieuw weinig helder – dat u in Duitsland naar elke demonstratie ging, maar dat u er hier – in België – nog geen had gezien. Gevraagd naar hoeveel demonstraties u ging, antwoordde u dat het er acht of negen waren (zie notities CGVS, p.9). U stelde deze demonstraties niet mee te organiseren, maar wel mensen te mobiliseren via WhatsApp en Messenger. Er kan echter niet worden ingezien hoe de Ethiopische autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw financiële bijdrage of uw mobilisatie, gezien u geen blijk geeft van een expliciet, politiek engagement, en eveneens in uw land van herkomst niet politiek actief was – uw inzet voor de qeerro's in Ethiopië werd immers weerlegd in de hierboven gedane vaststellingen. U legde ook geen lidkaart van het OLF neer in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, u beweerde ze immers te hebben verloren (zie notities CGVS, p.17).

Bovenstaande vaststellingen indachtig, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen werkelijk actief te zijn geweest binnen de geerro's, noch kan worden aangenomen dat uw vader ooit voor hen actief was, of een expliciet politiek activisme aan de dag bracht. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw engagement voor het Oromo-volk, en dat van uw vader, kan eveneens geen geloof worden gehecht aan de gevolgen van dit engagement, namelijk uw arrestatie, uw opsluiting, de publieke executie van uw vader, uw wedervaren in de rechtbank en uw vrijlating door omkoping. Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De Raad merkt nog op dat het loutere gegeven dat verzoeker tot de Oromo-etnie behoort niet volstaat om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. De Raad merkt op dat uit de beschikbare informatie, ter kennis gebracht door de commissaris-generaal en door verzoeker in zijn verzoekschrift, hoewel hieruit kan blijken dat Oromo's risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hieruit niet kan blijken dat verzoeker louter omwille van zijn aanwezigheid in Ethiopië en zijn profiel als Oromo zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker ertoe hebben genoopt Ethiopië te verlaten, haalt verzoeker geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel als Oromo gelinkte problemen aan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

De bestreden beslissing oordeelde op dit punt op goede gronden als volgt:

"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het

aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. De veiligheidssituatie in Oromia" van 15 februari 2022, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_veiligheidssituatie_in_omoria_20220215.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>)) blijkt dat de Oromo-bevolking met meer dan 35 miljoen de grootste etnische groep is in Ethiopië en voornamelijk in de regio Oromia woont. De hervormingen die premier Abiy Ahmed – de eerste Oromo-leider van het land - doorvoert na april 2018 faciliteren de terugkeer van het OLF (Oromo Liberation Front). Sinds hun terugkeer naar Ethiopië genieten de leden van het OLF een sterke steun in Oromia. De 1.300 strijders worden evenwel niet geïntegreerd in het leger maar mengen zich onder de Oromo-bevolking en beginnen aanvallen tegen lokale functionarissen, leger en politie alsook de burgerbevolking, voornamelijk van Amhara-etnie. Eind 2018 zenden de autoriteiten eenheden van de ENDF (Ethiopian National Defence Forces) naar de vier zones van Wollega, een jaar later installeren ze in Wollega en Guji militaire commandoposten. De commandoposten voeren een de facto noodtoestand in met een avondklok, een verbod op bijeenkomsten en (arbitraire) detenties zonder eerlijk proces. Ondertussen neemt de druk op (vermeende) aanhangers van het OLA (Oromo Liberation Army) en het OLF toe. In de loop van 2019 ontstaat verdeeldheid tussen premier Abiy Ahmed en veel van zijn Oromo bondgenoten, zowel binnen als buiten de regerende partij. Abiy staat ook binnen de Oromo-bevolking onder druk. De spanningen lopen aan het einde van 2019 verder op tussen de autoriteiten en de Oromo-nationalisten, die beweren dat de premier hun strijd voor meer autonomie en democratie ondermijnt, ook al waren het vooral demonstranten in Oromia die hem aan de macht brachten. Ze vermoeden dat Abiy plannen heeft om de etnisch-federalistische grondwet van Ethiopië te hervormen en daarmee de autonomie van de regio in gevaar te brengen. Deze teleurstelling vergroot met de creatie van de PP (Prosperity Party) in december 2019. De OLF en OFC (Oromo Federalist Congress) boycotten de verkiezingen van juni 2021 vanwege de detentie van politieke leiders en leden van beide partijen, het sluiten van partijkantoren en andere onregelmatigheden. De beladen politieke situatie in Oromia is een belangrijke factor die bijdraagt aan het toenemende geweld in de regio. In de nasleep van de verkiezingen die de PP een overweldigende overwinning opleverde in Oromia neemt de opstand van het OLA in de regio verder toe. Terwijl het geweld tussen de Ethiopische autoriteiten en het OLA escaleert, spelen ook historisch gewortelde spanningen steeds meer op tussen de twee grootste gemeenschappen van Ethiopië, de Oromo en de Amhara.

Verscheidene bronnen geven aan dat er in de regio Oromia een aantal actieve hotspots van conflict zijn, meer bepaald in West-Oromia (de zones Horo Guduru, West-Wollega, Oost-Wollega, Kellam-Wolega, Horo Guduru Wollega en West-Shewa), in Zuid-Oromia (de zones Oost-Guji, West-Guji en Borana) en in het oosten in de zone West-Hararge. Ook op de grens met de naburige regio's Benishangul-Gumuz en Amhara vinden regelmatig aanvallen plaats die levens eisen. Sinds eind 2020 is het OLA actief in zowat alle zones van Oromia.

Voor de periode van 1 januari tot 31 december 2021 registreert ACLED 286 incidenten en 1.924 dodelijke slachtoffers in Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 153 incidenten als battles (1.233 dodelijke slachtoffers), 4 als explosions/remote violence (6 dodelijke slachtoffers) en 129 als violence against civilians (685 dodelijke slachtoffers). Het aantal dodelijke slachtoffers dat ACLED registreert omvat zowel burgerdoden als veiligheidspersoneel en militieleden. De dynamiek van het politieke geweld bestaat uit twee hoofdtypen van geweld, namelijk gewapende treffens tussen regeringstroepen enerzijds en het OLA en hun splintergroeperingen anderzijds, én geweld tegen burgers, gepleegd door het OLA (slachtpartijen en moorden) en door veiligheidstroepen van de regionale en federale staat, waaronder de Oromia Special Forces (moorden, standrechtelijke executies, arbitraire detentie, plunderen en het platbranden van eigendommen). Daarnaast is er ook sprake van botsingen tussen etnische Oromo- en Amhara-milities en gemeenschappen.

IOM registreert in juni-juli 2021 4,17 miljoen ontheemden in Ethiopië. De organisatie noteert 497.267 IDP's in Oromia. Conflict is de belangrijkste reden van ontheemding in de regio. Het grootste aantal terugkerende IDP's in Ethiopië bevindt zich echter eveneens in de regio Oromia met een geschat totaal van 672.315 terugkerende IDP's (121.561 huishoudens).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker ter kennis gebrachte informatie dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de regio Oromia is gesteund.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder zijn politiek profiel als lid van de OLF en de Qeerro-beweging, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij ongeschoold is en Ethiopië reeds sinds 2011 verlaten heeft, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd geoordeeld (zie *supra*) dat er, ten gevolge van verzoekers tegenstrijdige verklaringen op deze punten in het kader van zijn verzoeken in België en Duitsland, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over zijn scholingsgraad en de datum van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Bovendien is de Raad van oordeel dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een volwassen jongeman is in goede gezondheid.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden een groter risico loopt om slachtoffer te worden dan andere burgers van het willekeurig geweld dat in de regio Oromia plaatsvindt. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is voorts niet dienstig, bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op de eigen merites te worden beoordeeld, waarbij in de eerste plaats een beoordeling dient te worden gemaakt of de relevante elementen die worden aangevoerd voldoende aannemelijk zijn, *quod non in casu*.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de regio Oromia in Ethiopië.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de regio Oromia in Ethiopië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP